

Софийски районен съд е сезиран с жалба от П. П., с ЕГН: *****, чрез упълномощен защитник, против Наказателно Постановление № 23-4332-020431, издадено на 12.09.2023г. от Началник сектор в СДВР, в отдел “ПП - СДВР” - С., с което на жалбоподателя са наложени наказания “глоба” в размер на 3 000 лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца за административно нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, както и “глоба” в размер на 10.00 лева за административно нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата с е оспорва законосъобразността и правилността на наказателното постановление с твърдението, че мястото на извършване на нарушението не представлява участък от пътната мрежа, предназначен за обществено ползване. Излагат се аргументи за маршрута, по който водачът достигнал до описаното в НП място, а именно: по черен път, който не бил обозначен с нарочен знак, забраняващ влизането по пътната отсечка. Застъпва се тезата за извършване на маневри с ниска скорост – движение в права линия в една от двете посоки, завиване надясно и завиване наляво с цел изпробване на сменени части на превозното средство. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление. Моли за присъждане на сторените в производството разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят П. П., редовно призован, се явява лично и чрез упълномощения си защитник, поддържа жалба. Представя анализ на събраните доказателства в насока недоказаност извършването на нарушение “дрифт”, в частност и мястото на извършване на административното нарушение, тъй като пътят не е в експлоатация и е затворен посредством бетонни блокове тип “Ню Джърси”. Съобщава за наличието на пътни знаци, забраняващи влизането на МПС – “B2” в местността на т.нар. “детелина” на *. В заключение иска от съда да отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно. Претендира заплащане на адвокатско възнаграждение.

Административно – наказващият орган Началник на група в СДВР, отдел “Пътна полиция” СДВР (ОПП СДВР), редовно призован, не се явява. Представлява от упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и пледира наказателното постановление се потвърди. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

При извършената служебна проверка от съда по допустимостта на жалбата се констатира, че същата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Около 00:00 часа на 23.08.2023г. в град С. свидетелите А. К. К., И. Н. И., Т. П. П., М. М. Х. и жалбоподателят П. П. П. се намирали в гаража на последния. Те решили да отидат на пътен участък под ул. “*****”, на която

жалбоподателят да изпробва лекия си автомобил марка “*****”, модел “*****” с рег. № *****, след извършен ремонт. Въпросните лица преминали през път, който бил с поставен пътен знак В 2, който се намира в урбанизираната територия на град С. и не е част от републиканската пътна мрежа, но е част от уличната мрежа на град С.. Същевременно достъпът до улица „*****“ бил осъществен по нерегламентирани черни пътища в района. След като пристигнали на място около 00:40 часа по ул. “*****” с посока на движение от ТЕЦ “Л.” към ж.к. “*****”, под ул. “*****”, жалбоподателят започнал да управлява автомобила като извел превозното средство извън контрол чрез презавиване и форсиране, довели до загуба на сцеплението на гумите на МПС-то, навлизайки от една пътна лента в друга. По същото време и след получен сигнал за дрифтене полицейските служители М. М. и Н. И. пристигнали на мястото, където се намирал жалбоподателя. Двамата спрели водача на лекия автомобил и го установили като П. П.. Пред тях водачът на лекия автомобил обяснил, че действително е извършвал гореописаните действия, но на място, което не е било част от републиканската пътна мрежа. По повод извършената проверка свидетелите М. и И. изискали от жалбоподателя свидетелство за управление на МПС, което не било представено. След осъществена справка се установило, че на П. е издадено валидно СУМПС. При тази фактология старши полицай при 09 РУ – СДВР М. М. съставил АУАН с № 972009/ 23. 08.2023г. на жалбоподателя П. П. за извършени нарушения по чл. 104б, т. 2 и по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Актът бил връчен лично на П., който го подписал, като отбелязал, че има възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било представено писмено възражение, в което лицето изложило съображенията си, че се намирал на пътен участък, който не бил отворен за обществено ползване и не бил част от националната и местна пътна мрежа. Допълнил, че до посоченото място стигнал, преминавайки през черен път, който не бил обозначен със забранителен знак за навлизане. Възражението не било уважено от административно наказващия орган и въз основа на акта, било издадено обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена и доказана въз основа на гласните доказателствени средства: показанията на свидетелите М. М. и Н. И., частично от показанията на А. К., Т. П., И.И. и М. Х., писмени доказателства и доказателствени средства – справка от Столична община с изх. № СОА23-ДИ11-5717-[1]/07.12.2023 г., справка от АПИ – ОПУ – С. с изх. № 0700-209/04.12.2023 г., справка от АПИ - ОПУ с изх. № 11-00-247/21.02.2024 г., ведно със схема и снимков материал, справка картон на водача, Заповед № 5133-7686/08.09.2022г., Заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г., акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г., приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Съдът при преценка на сметите в хода на съдебното следствие свидетелски показания достигна до извода, че са налице две групи свидетели - от една страна, М. и Н. И., установили извършването на нарушението, и

втора група - К., П., И.И. и Х., които застъпват защитната версия на жалбоподателя. Съобразявайки информацията, представена по случая от всеки един от разпитаните поотделно и в съвкупност спрямо останалите гласни и писмени доказателствени средства, съдът реши да се довери на сведенията на първата група лица. Показанията на М. и И.И. настоящият състав кредитира изцяло, тъй като са подробни, обективни, логични, последователни, не се констатира вътрешни противоречия, безпристрастни, добросъвестни и взаимно допълващи се. Дватама свидетели са очевидци, които детайлно пресъздават всички релевантни факти от предмета на доказване. Обстойно споделят за повода да извършат проверка, а именно сигнал за дрифт, като М. в съдебна зала посочва и водача, управлявал спряното МПС – П. П., както и направеното признание от негова страна, че действително е извършил дрифтене. От събраните материали по делото не се навеждат доводи друго лице да е управлявало превозното средство на процесната дата и място, тъй като К., П., И.И. и Х., намирали се под ул. “*****” заедно с П., също излагат твърдения в тази насока. По делото не се спори и за извършването на проверката и съставянето на АУАН.

Показанията на тази първа група свидетели е от съществено значение и за разкриване действията на жалбоподателя. Свидетелят М. споделя за съхранен спомен на въртене на едно място на автомобила, а Н. И. единствено описва поведението като дрифтене. Съдът намира, че с оглед изминалия период от време между съставянето на АУАН - август 2023 г., и депозирането на показанията пред съда - януари 2024, е изминал период от време, който с оглед и естеството на работа на свидетелите е в състояние да окаже въздействие върху възпроизвеждането на всички установени факти от тях. Следва да се отбележи, че двамата служители са разказали основни факти във връзка с констатираното нарушение без нуждата да им бъде предявяван съставения АУАН. В допълнение, житейски оправдано е обстоятелствата, посочени в акта, да са по-пълни, ясни, конкретни и точни, доколкото двете лица, очевидци на актовете, предприети от жалбоподателя, непосредствено след изпълнението им са ги очертали в написания документ. Не на последно място в тази насока следва да се изложи и заявеното от Н. И., че самият водач е потвърдил извършването на т. нар. дрифт, отричайки единствено обстоятелството да се намирал на път, отворен за обществено ползване.

С оглед коментираните дейности, предприети от водача на *****, е необходимо да бъде посочено, че не се намират за достоверни и добросъвестни твърденията на приятелите на П. П.. Разпитаните по инициатива на защитата свидетели заявяват, че П. извършвал леки и бавни движения с превозното средство. Същевременно обаче са налице противоречия що се касае до маневрите, които са реализирани. Така например К. и И.И. описват видяното като движение напред - назад и наляво-надясно. П., обратно, споменава, че колата е спирала, движела се е напред, а също и вляво, и вдясно. В дисонанс с техните показания пък се явява твърдението на свидетеля Х. за каране по права линия и обръщане на посоката. Не бива да се

отрича, че всеки свидетел има субективна оценка спрямо събитието, на което е присъствал, но явните разминавания между твърденията на лицата, част от втората група, не биха могли да се преодолеят единствено на тази основа. В противен случай съдът недопустимо би придал доказателствена стойност на източници, които по съществото си са дисхармонизирани, преиначавайки интерпретациите на фактическите констатации.

Отговарящо на обективната истина е отразеното от двамата полицейски служители презавиване, форсиране и преминаване от една пътна лента в друга, доколкото К. и И.И. анализират, че участъкът има достатъчно място, за да се разминат две коли. Според настоящия съдебен състав, откъслечно в представените данни от втората група свидетели, се застъпва становището за презавиване, видно от твърденията за завиване на колата в двете посоки. Фактът обаче е преекспониран от разпитаните по инициатива на жалбоподателя, в опит да му бъде придадено значение, което не се подкрепя от другите доказателствени източници, с явното намерение да се затвърди защитната теза за провеждане тестване на сменени части на превозното средство. Следва да се обърне внимание, че противоречи на житейската логика изпробване на елементите на МПС в 00:40 часа през нощта и то на място, на което полицейските служители заявяват, че често се провеждат сбирки на младежи. Наред с това, до достигане на коментирания участък жалбоподателят е бил в състояние да анализира дали е налице поднасяне, придърпване и други на лекия автомобил. Поради изложеното съдът намира твърденията на К., И.И., П. и Х. за противни на действителността, а доводите, релевирувани от П. П. в разгледания аспект за неоснователни.

Съдът счита, че извършените проверката на водача пресъздават непосредствените си възприятия ясно, логично, последователно и що се отнася до мястото на извършване на нарушението и пътя, по който се достига до него, а именно ул. "*****", под ул. "*****". Полицейските служители разясняват по какъв маршрут се излиза до отсечката, както въвеждането □ в експлоатация. С оглед възможността за превоз на хора и товари по ул. "*****" свидетелят М. възпроизвежда, че построяването на трасето датира отпреди 7 - 8 години. Съобщава за липса на поставени заграждения и пътни знаци, които да препятстват ползването на пътя. Подкрепя заявеното намира в сведенията на Н. И., предаващ съхранени спомени за възможност да се стигне до улицата посредством черен път, посока към кв. "*****". Разказите на двамата очевидци намират опора в приобщените по реда на чл. 283 от НПК справки от АПИ - ОПУ - С. и от Столична община, видно от които ул. "*****" с посока на движение от ТЕЦ "Л." към ж.к. "*****" е част от уличната мрежа на гр. С., като за нея не са налице данни да е затворена за обществено ползване. В допълнение АПИ - ОПУ - С. навежда данни за осъществяване на достъпа до улицата посредством нерегламентирани черни пътища. Резон за съобщените факти се открива и в коментарите на втората група свидетели, които с категоричност заявяват, че са достигнали по черен път до процесното място на нарушението.

Под съмнение съдът намира, че трябва да постави единствено сведенията на полицейските служители касателно възможността до мястото на нарушението да се премине през ул. "*****". Твърдението е в противовес на коментара на К., П., И.И. и Х. за преграждане преминаването през посочения маршрут с бетонни блокове. Видно и от справка от АПИ - ОПУ - С. участъкът при пътен възел "Стефансон" при Софийски ***** не е въведен в експлоатация и е затворен посредством бетонови елементи тип "Ню Джърси", като има надлежно обозначение за забрана за преминаване на МПС в двете посоки посредством поставяне на знак "Б2". Анализиранията информация се подкрепя от спомена на Н. И. за наличие на бетонни блокове, които са преместваеми, т.е. ако са поставени, не е разрешено преминаването на МПС. Въпреки констатираното несъответствие настоящият съдебен състав не намира, че то е от съществено значение за разрешаване на въпросите, част от предмета на доказване, тъй като не се спори за мястото, през което са преминавали свидетелите и жалбоподателят, а обратното - събраха се писмени доказателства, подкрепящи становището им.

От депозираните от полицейските служители данни се установява и управлението на МПС от жалбоподателя без надлежно СУМПС. Във връзка с този факт втората група свидетели не са съхранили спомен, освен това не се спори, че макар да са присъствали по време на извършване на проверката, са били на разстояние от жалбоподателя. В тази връзка се поддържа, че разбрали от П., че му е отнето свидетелството за управление заради извършване на дрифт. Доколкото няма наведени контрааргументи по повод носенето на шофьорската книжка, не е необходимо по-задълбочено оценяване на изложеното.

На следващо място, при преценка достоверността на свидетелските показания на свидетелите на защитата съдът отчете възможната им заинтересованост поради познанство и приятелски взаимоотношения с жалбоподателя П. П.. Същите пресъздават непосредствените си впечатления за времето и пътя, по който са достигнали до мястото на нарушението, както и управлението на лекия автомобил от жалбоподателя по логичен, последователен и категоричен начин. В синхрон с останалите кредитирани доказателства е застъпеното мнение за поставяне на прегради тип "Ню Джърси", препятстващ преминаването на МПС - та. Същевременно обаче твърденията им за неправомерни действия на жалбоподателя като презавиване и форсиране на превозното средство се оборва от показанията на останалите свидетели. Ограничават се едни спрямо други думите на свидетелите по отношение маневрите, които е извършвал П.. Така например леките движения наляво - надясно, описани от П., не кореспондират с видените от Х. движения по права линия и обръщане. Освен това К. и И.И. разказват, че времето било топло, а настилката асфалтова и суха, ерго не са били налице външни условия, които да са станали причина за презавиване или форсиране на превозното средство. Съдът намира, че установените разлики, коментирани при обсъждане твърденията на полицейските

служители, не са в състояние да оборят фактическите му изводи, а се дължат на опита на тези свидетели да пресъздадат в максимална степен версията, поддържана от П., поради което при преценката на относимия доказателствен материал представените показания не следва да се вземат предвид в тази им част. Същевременно от показанията на свидетелите К., П., И. и Х. се установява, че пътят, по който се е движел жалбоподателя по време на тестването на автомобила, е бил сух, асфалтиран и достатъчно широк, за да се разминат два автомобила. По признания пък на свидетелите Т. П. и И.И. пътя, откъдето е минала с жалбоподателя, за да достигне до мястото, където впоследствие е бил установен от полицейските служители, не е забелязала да има поставени пътни знаци, забраняващи преминаването на МПС – та. Съдът намира за неточни и необективни данните в насока за неправилно отчитане мястото на нарушението, а доводите в жалбата за неоснователни. Четиримата свидетели от тази група излагат твърдения, че са се намирали на около 200 - 300 метра от ул. “*****”, като до пътния участък достигнали през черен път. На първо място, сведенията им се опровергават от показанията на М. и Н. И., че свободен достъп до ул. “*****” се осъществява именно през черни пътища. Нелогична е тезата от една страна, да са преминали по пряк черен път към ж.к. “*****”, а същевременно да са се озовали на друга пътна отсечка. На второ място, видно е от схема на пътния възел “Стефансон” изграждането на ул. “*****”, която се намира успоредно на ул. “*****” и има продължение под ул. “*****”. От приложената схема се потвърждава и становището на полицейските служители, че пътят е с положена асфалтова настилка, няма маркировка, но са изградени две ленти, за да се разминат два автомобила. В тази връзка свидетелите на защитата също си спомнят, че мястото е асфалтирано и широко за преминаване на две МПС-та. За пълнота на доводите си съдът следва да обоснове, че не се довери на извадките от кадастрален регистър и “Гугъл карти”, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Последните нямат обозначение към кой период са изготвени и легенда за пътните отсечки. Обратно, твърди се, че не е в експлоатация участъкът, находящ се под ул. “*****”, като същевременно от справките, приложени по делото не се установява забрана за ползване на продължението на ул. “*****” под ул. “*****”. Освен това очертанието, маркирано като черен път на една от картите не съответства с официалното становище на АПИ - ОПУ - С., че това е разклонение на горепосочената улица.

Разгледани в съвкупност доказателствата по делото довеждат до формиране на единствено възможен извод, че ул. “*****” с посока към ж.к. “*****” е част от пътната мрежа на страната, ерго разрешено е ползването ☐ по предназначение. Изводът на съда не се разколебава от изявлението на Х. за поставен знак “Забранено влизане”. Тезата му остава изолирана, доколкото само К. разсъждава за пътен знак, но от вида Ж13 - „Път без изход”, П. и И.И. споделят, че не са забелязали регулация с пътни знаци. Справката от Столична община установява поставянето на знак “Ж13” на кръстовището след ул. “*****” и ул. “*****”. Наличието на такъв обаче по никакъв начин

не вменява забрана по отношение ползването на отсечката. Напротив, допуснатите до разпит при режим на довеждане съобщават, че пътят е асфалтиран, но без маркировка, като могат да се разминат две коли.

Съдът кредитира справка - картон на водача, видно от която същият е санкциониран за извършване на нарушения правилата за движение по пътищата.

С доказателствена стойност се ползват Заповед № 5133-7686/08.09.2022 г., Заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г., акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., съобразно които се формира заключение за материалната и териториалната компетентност на органите съставили АУАН, респ. издали обжалваното НП.

Предвид така възприетата фактическа обстановка и съвкупен анализ на приобщените по делото гласни и писмени доказателства съдът счита, че жалбоподателят П. П. следва да носи административна отговорност за извършени нарушения по чл.104б, т. 2 и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП предписва забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за цели, различни от тези съобразно предназначението им за превоз на товари и хора. От обективна страна изпълнителното деяние е формално и се счита за извършено чрез действие. Водачът на пътното превозно средство е следвало да съобрази поведението си с общоприетите норми за спазване правилата за движение по пътищата, а не да извършва управление на превозното средство извън контрол чрез презавиване и форсиране, довеждайки до загуба на сцеплението на гумите, навлизайки от лента в лента познато като дрифт. Визираното в обстоятелствената част на НП съставлява нарушение на горепосоченото правило за поведение, като точно, ясно и конкретно е определено противоправното деяние на жалбоподателя. Съдът намира, че употребеното понятие "дрифт" няма легална дефиниция в ЗДвП, но се ползва с общоизвестно значение в смисъл на техника на шофиране, при която целенасочено се извежда превозното средство извън контрол чрез презавиване и последваща загуба сцеплението на задните гуми. От анализиранияте доказателствени материали по делото по несъмнен начин се установи осъществяването на подобни действия, в разрез с дължимото поведение при участие в пътното движение.

От обективна страна изпълнителното деяние и формално и се счита за извършено чрез действие. В случая се констатира извършването на административното нарушение на място, отворено за обществено ползване. Съгласно систематичното тълкуване на § 6, т. 1, изр. 1 от ДП на ЗДвП вр. с чл. 2, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП вр. с § 1, т. 1 от ДР на Закона за пътищата дефиницията на път, отворен за обществено ползване, е изведена като земна площ или съоръжение, използвана при еднакви условия за движение на ППС или пешеходци. Видно от справките, изходящи от Столична община и АПИ - ОПУ - С. мястото на извършване на нарушението съставлява път, част от

общинската пътна мрежа, който е въведен в експлоатация. До подобно заключение се достига и от анализа на свидетелските показания на двете групи свидетели, в които изрично се упоменава наличието на асфалт, широчината на пътното платно и липсата на забранителен знак за преминаване, позволяващи движението на две превозни средства.

От субективна страна деянието е извършено умишлено, тъй като водачът е съзнавал, че шофира МПС, противно на общоприетите стандарти за безопасност на движението по пътищата чрез презавиване и форсиране, целенасочено довеждайки до загуба на сцеплението на гумите, навлизайки от лентата в лентата. Също така е възприел и обстоятелството, че пътното трасе, където е бил извършен дрифта, е било асфалтирано, имало е и други паркирани автомобили, както и че е преминал през пътен участък, за да стигне до местоположението си, през който е било изрично забранено минаването на МПС.

По отношение второто нарушение, за което е ангажирана административно наказателната отговорност на жалбоподателя съдът заключи, че са налице признаците от състава му. Чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП предписва водачите на МПС да носят свидетелство за управление на МПС от съответната категория. От обективна страна нарушителят не е представил на контролните органи надлежния документ, като поведението му следва да се субсумира под хипотезата на правната норма. Не се ангажираха доказателства, които да оборят твърденията на полицейските. Обратно, видно от справката картон на П. е, че същият притежава документ за правоуправление на МПС.

Като не го е представил на проверяващите органи при поискване, правилно е бил санкциониран за не носене на СУМПС.

От субективна страна нарушителят е осъществил състава на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП умишлено, тъй като е съзнавал, че при спирането му от полицаите не носи в себе си СУМПС, въпреки притежанието на валидно издадено такова, стремейки се именно към неспазване на това си задължение като водач на превозно средство.

Съдът не споделя възражението на защитата, което повтаря оплакването и на самия жалбоподател, че извършените от него действия с управлявания автомобил не са били на път, отворен за обществено ползване. Видно от свидетелските показания и постъпилите справки от Столична Община и АПИ е, че липсват данни за затваряне за обществено ползване на ул. „*****“ с посока на движение от ТЕЦ Л. към квартал „*****“. Същевременно въпросният пътен участък е част от уличната мрежа на град С., като ирелевантен е въпросът дали достъпа до този участък, на който е било извършено дрифтенето от страна на водача на лекия автомобил, е бил или не е бил достъпен за автомобили. В противното а и справката, на АПИ от 27.02.2024г., че достъпът до улица „*****“ се осъществява по нерегламентирани черни пътища в района, за което е приложен и снимков

материал.

По отношение вида и размера на наказанието съдът констатира, че административно наказващият орган правилно е приложил санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, предл. 3 от ЗДвП, определяйки наказанието “глоба” за извършеното нарушение в размер на 3 000 лева, а наказанието “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца. Предвид налагането на строго фиксираните кумулативни наказания съдът не разполага с правомощието да извърши последваща редукция, доколкото размерите на наказанията се явяват абсолютно определени.

Не е допуснато нарушение и при индивидуализацията на наказанието “глоба”, наложено на основание чл. 183, ал. , т. 1, предл. 1 от ЗДвП в размер на 10.00 лева. Регламентирана е санкция в абсолютен размер, като по аргумент от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН не съществува юридическата възможност за нейното намаляване.

При извършена служебна проверка не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на наказателното постановление на процесуално основание.

Поради тази причина и обжалваното наказателно постановление се явява изцяло законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото жалбоподателят П. П. следва да бъде осъден да заплати по сметка на СДВР сумата в размер на 100.00 лева, представляваща поискано възнаграждение за упълномощен юрисконсулт, а по сметка на СРС и сумата от 29.42 лева разноски по явяване на свидетеля М. М. в съдебно заседание, както и по 05.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.